

Familie, vrienden, kennissen van Jef,

Jef Michiels was een begrip in Schoten.

Wie kende hem niet.

De man met de karakteristieke stoere baard en hart van goud.

Een levensgenieter die graag een glaasje meedronk, lachte en plezier maakte.

Maar ook een filosoof, met wie je diepgaande gesprekken kon hebben.

Een rustige, verstandige man die heus wist hoe het leven in mekaar zat.

Nooit opdringerig met zijn mening of vizie maar steeds bereid om te luisteren en waar mogelijk raad te geven.

Altijd daar om te helpen. En niet enkel met wijze woorden.

Hoevelen hier in de kerk hebben ooit opgelucht ademgehaald toen ze Jef met zijn takelwagen of extra batterij zagen aankomen.

Weer of geen weer, licht of donker, weekend of weekdag, SOS Jef, in ons eigenste Schoten.

Want Jef was er altijd wanneer je hem nodig had. Met zijn gouden handen en technische hoofd die hij graag ten dienste stelde van wie in nood was. Altijd.

En Jef was een echte Vlaamsnationalist, op een realistische manier. Bewust van de mogelijkheden van ons volk, maar evengoed bewust van de moed die ons soms ontbrak om écht geschiedenis te schrijven. Jef was er al bij van in de beginjaren, van bij de geboorte van de partij stak hij zijn nek uit.

En we mogen gerust zeggen dat Jef een zware prijs betaalde voor zijn overtuiging.

Zeker toen we in 2006 de lijst voor de gemeenteraadsverkiezingen samenstelden. Jef wist dat zijn kandidatuur op deze lijst professionele gevolgen voor hem zou hebben. Dat er deuren voor hem gesloten zouden worden. Een serieus financieel verlies.

Maar toch ... met deze wetenschap op zak was Jef niet te temperen om op de lijst te staan en uiteraard verkozen te worden. Want Jef was en is een monument in Schoten en scoorde bijzonder goed.

Als gemeenteraadslid was hij de specialist van de verkeersdossiers. Hij kende door zijn job de infrastructuur van de gemeente als geen ander en kon elke straat, elk plein of elk steegje uitvoerig beschrijven en becommentariëren.

Binnen de afdeling was Jef de kampioen in het binnenbrengen van nieuwe leden. Op zijn rustige, overwogen manier kon hij perfect verwoorden waarom Vlaanderen naar zijn onafhankelijkheid moest streven en menig twijfelaar overtuigen mee aan de kar te trekken. Er stapte geen “getakelde” uit zijn cabine of Jef had hem een lidkaart verkocht !

Beste familie, vrienden en kenissen van Jef,

De laatste maanden zagen we allen met lede ogen aan dat de stoere baard alsmear dunner werd. Dat de lichtjes in Jef zijn ogen steeds minder flilkkerden en dat de periodes dat we “de oude Jef” bezig zagen zeldzamer werden.

De laatste gemeenteraad van 2009 was Jef zoals altijd op post. Maar het was iedereen duidelijk dat het bijzonder snel bergaf met hem ging.

Had hij zelf zijn geloof in genezing verloren of voelde hij aan dat de strijd gestreden was ? Hoe dan ook, Jef glipte de laatste weken als zand door onze vingers. En al weet men dat het onvermijdelijke onvermijdelijk is, toch komt het als een verrassing.

Lieve Jef,

We zullen je missen. Als vriend, als luisterend oor en als trouwe strijdkameraad. Hou een oogje op ons, waar je ook bent.

Bedankt voor wie je voor ons bent geweest.

Jef, we zien je graag.